

Hazardul și Iubirea
dansează împreună

Gigi Ghinea

Hazardul și Iubirea dansează împreună

Editat
de către Autor
în colaborare cu Asociația

Money For Help

Cuprins

-Tăcuta bucurie de a fi.....	5
------------------------------	---

Prima parte

-De la minte la inimă prin conștiința iubirii.....	6
-Ajută-mă să schimbăm lumea.....	14
-Note de jurnal și scrisori de iubire din anii 2014, 2015, 2016	24
-Cap. 1. Iubirea tace, ea nu are nevoie să vorbească despre iubire....	24
-Cap. 2. Tristețe existențială – muțenie.....	36
-Cap. 3. Indignare	38
-Cap. 4. Vorbindu-mi mie, în solitudine, vorbesc cu Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor.....	39
-Cap. 5. Exercițiu de trezire a conștiinței că ești.....	41
-Cap. 6. Etapele nașterii unei cărți.....	45
-Cap. 7. Am acceptat singurătatea și moartea ca <i>una</i> în ființă.....	53
-Cap. 8. Fiecare carte încheiată - copil simbolic al nașterii mele....	60
-Cap. 9. Nu e nevoie să fim prezenți fizic pentru a-i ajuta pe ceilalți..	63
-Cap. 10. Simplitate, onestitate. Fii așa cum pretinzi că ești.....	66
-Cap. 11. Dansul vieții. Nimic și totul în alternanță și armonie cu universul	74
-Cap. 12. Frânturi din mine nerezolvate – părți ale ființei care se cer înțelese.....	78
-Cap. 13. Moșteniri ale trecutului – inconștientul colectiv.....	84
-Cap. 14. Unde te grăbești? Timpul tău e acum.....	91
-Cap. 15. Sunt o secvență dintr-un film al lumii – Un gând dintre două gânduri.....	92
- Cap. 16. Milioane de oameni fără identitate proprie „Je suis Charlie”	93
- Cap. 17. Acceptarea destinului propriu în contextul actual.....	95
-Cap.18. Accept ceea ce este. Primesc ceea ce ofer și ceea ce merit.100	

Respect pentru oameni și cărți

- Cap. 19. Scrisoare către spiritul unui tată.....	104
- Cap. 20. Scrisoare către spiritul unui tată (continuare).....	107
- Cap. 21. Câte ceva din experiența în rolul de mamă.....	114
- Cap. 22. Cum e să fii părinte.....	118
- Cap. 23. Eram ceva ce sufletul meu nu era.....	125
- Cap. 24. Ce-a mai rămas oare din toată rușinea / furia neamului meu?.....	133
- Cap. 25. Vă iau cu mine mereu, oriunde aș fi	138

Partea a doua

Ajută-mă să schimbăm lumea!	144
Cap. 26. Scrisoare către fiul meu	144
Cap. 27. Copilului meu și copilului din mine, regăsit.....	156
Cap. 28. Acceptă ceea ce este. Creează pace în jurul tău.....	164
Cap. 29. Rămâi ca să înveți să poți pleca așa cum se cuvine.....	168
Cap. 30. Vocația de mamă eternă: Ce bine că tu ești mama mea!.....	171
Cap. 31. Cum să trăiești în momentul acum.....	181
Cap. 32. Cum am vindecat boala suferinței existențiale.....	182
Cap. 33. Singura religie în care cred este iubirea.....	184
Cap. 34. Dumnezeu e iubire și se află în inima noastră, a tuturor.....	185
Cap. 35. Copiii sunt adevărații maeștri spirituali	186
Cap. 36. Un pas pe verticală în afara cercului închis al fricilor olactice.....	189
Cap. 37. Am redevenit ceea ce eram când m-am născut: simplitate, inteligentă, umor și optimism.....	195
Cap. 38. Arta de a trăi frumos.....	198
Cap. 39. Despre libertatea de a fi.....	199
Cap. 40. Mi-e dor de prietena mea de suflet ca de mine însămi.....	201
Cap. 41. O iubire... infinită.....	207
Cap. 42. Scrisoare către cea asemenea mie.....	207
Cap. 43. Fenomenul Pokemon.....	217

- Cap. 44. O mărturisire: Mi-am pus sufletul în palmele lui Dumnezeu.....	219
- Cap. 45. Cele trei genuri de treabă de pe pământ.....	223
- Cap. 46. Natura subiectivă a conștiinței mele.....	225
- Cap. 47. Mi-am coborât mintea în inimă și m-am lăsat să mor.....	229
- Cap. 48. Coborârea minții în inimă prin conștiința iubirii de viață.....	232
- Cap. 49. Închid un capitol ca să pot deschide un altul.....	237
- Cap. 50. Ieșirea din lupta primitivă pentru supraviețuire și depunerea armelor.....	239
- Cap. 51. Mai rămân puțin ca să pot pleca liniștită.....	240
- Cap. 52. Ura de sine inconștientă (o definiție)	244
- Cap. 53. Văd mai bine cu ochii închiși	248
- Cap. 54. Importanța cunoașterii de sine printr-o educație adecvată: știință și spiritualitate ÎMPREUNĂ.....	252
- Cap. 55. Inteligența și compasiunea sunt daruri omenești.....	254
- Cap. 56. Ai venit aici să te bucuri de viață și nu să lupți pentru ea.....	256
- Cap. 57. Darul lui Dumnezeu: particula divină - inteligența celulară	258
- Cap. 58. Suntem UNA cu Dumnezeu.....	259
- Cap. 59. Renunțarea la atitudinea de victimă și preluarea în propriile mâini a destinului.....	260
- Cap. 60. Așa cum te înțelegi pe tine Îl înțelegi pe Dumnezeu.....	261
- Cap. 61. Fii conștient de puterea iubirii din inima ta!.....	262
- Cap. 62. Dumnezeu ne naște și ne moare după voia lui. Restul rămâne în grija noastră.....	263
- Cap. 63. Deocamdată aleg să mă retrag în lumea mea.....	265
- Cap. 64. Tăcuta bucurie de a fi.....	268
Epilog.....	269
- Cap. 65. Mulțumesc, Doamne, pentru această frumoasă experiență de a fi pe Pământ!.....	271

Prima parte

De la minte la inimă prin conștiința iubirii

Ideile care stau la baza paradigmei iubirii, cea care mă călăuzește în procesul continuu de reînțelegere a vieții așa cum ne-a fost ea dată de Dumnezeu pe pământ.

Au trecut mai bine de 2000 de ani de când Buddha observa că la baza întregii suferințe umane stau dorința de a poseda, de a avea și atașamentul față de respectivele posesii. Istoria omenirii confirmă astăzi, în modul cel mai vizibil, adevărul mesajului pe care Buddha a încercat să-l transmită oamenilor.

Spectacolul macabru al lumii actuale, măcinată de războaie, înarmarea continuă a marilor puteri, conflictele religioase sângeroase – valurile de migranți care nu doresc decât o viață mai bună împreună cu familiile lor – autodistrugerea planetei reprezintă, de asemenea, dovada faptului că paradigma de gândire a societății actuale este greșită. Nu mai este nici o îndoială că ea se dovedește falimentară de la o zi la alta.

Această paradigmă de gândire a sistemului social – a separării și diferențierii noastre ca specie umană pe criterii de rasă, religie, culoarea pielii, a competiției nemiloase dintre noi (indiferent de criteriile amintite înainte), a acumulării și a posesiei până la absurd ori ridicol, o paradigmă de gândire la bază căreia stau verbele

a avea și a consuma, și totul sub dominația fricilor primitive de pierdere – a otrăvit mintea oamenilor cu o ură de sine inconștientă și incontrollabilă proiectată în afară, iar consecința este autodevorarea și autodistrugerea mediului înconjurător, respectiv a Planetei pe care ne-a fost dat să trăim împreună.

Soluția acestei uriașe dileme planetare nu poate fi alta decât schimbarea de paradigmă – a urii de sine – cu una nouă, paradigma iubirii de Sine. Să facem loc noii gândiri umane, bazată pe realitățile prezentului prin noile descoperiri științifice ale Universului cuantic. Gândul fiind energia vieții.

Acest proces de vindecare a omenirii este unul de durată, însă, se dovedește eficient prin conștientizarea temerilor și renunțarea la ele, una câte una, printr-un proces de cunoaștere adecvată prezentului. Scopul renunțării la fricile inconștiente este acela de a lipsi aceste programe false de energie pentru a nu le mai permite să ne domine.

Pas cu pas, printr-o resetare a programelor mentale inadecvate, în care sunt stocate fricile inconștientului nostru colectiv, omul se poate elibera de fricile sale prin iubire de Sine, iar prin conștientizarea libertății sale spirituale el poate accede la Sinele său cel mai înalt, Sinele nostru Superior, care este sursa și resursa noastră de viață.

Cu toții suntem conectați la această sursă de energie vitală cât suntem în viață. O respirație conștientă ne poate aminti acest lucru chiar **acum, în acest moment**. Iar această parte din noi, căreia îi spunem „Sinele superior” iubește. Sinele nu caută iubirea. Prin urmare, respirând conștient, ajungem să conștientizăm un fapt cu totul evident – căruia nu-i mai putem opune rezistență, nu mai

Respect pentru oameni și cărți

poate fi negat – că suntem iubire, exprimăm și manifestăm iubirea din sursa care ne oferă și întreține viața, suntem părți conștiente ale conștiinței cosmice, particule de energie și lumină, suntem co-creatori de viață prin lumina proprie luminând în jur, iar astfel, ne vom simți în permanență înconjurați de iubire. Acea iubire divină, dătătoare de viață, care este nesfârșită. Cu alte cuvinte, nu e nevoie s-o căutăm disperati în afara noastră, s-o cerșim, s-o cumpărăm, s-o vindem, s-o negociem ș. a. m. d., pentru că noi suntem cei care o avem deja în noi, de aceea o putem dărui lumii prin ceea ce oferim ca exprimare a unicității noastre; prin intenție, gând, cuvânt și fapte.

Procesul meu de vindecare spiritală, care are la bază iertarea și compasiunea prin iubire de Sine ca întreg, ca totalitate, ca sursă și resursă de viață, se desfășoară conștient de șase ani încoace, printr-o constantă eliberare de sentimentele negative, prin conștientizarea temerilor și înlocuirea lor cu încrederea. Pe care eu o numesc **adevărată credință în Dumnezeu.**

Vindecarea durerii existențiale prin și cu iubire acționează profilactic în vederea prevenirii suferințelor viitoare și astfel se instalează o stare de bine profundă pe care o putem numi fericire. Iar fericirea de a avea, reactivată energetic de fricile inconștiente, de dorințele care se cer mereu satisfăcute (de a consuma), de atașamentele emoționale, este înlocuită cu **fericirea de a fi.**

Când ne aflăm în căutarea siguranței ne bazăm pe Sinele total, autentic, etern, și nu pe sinele mărunț, meschin, al eului efemer, închis într-un trup material.

Câteva întrebări fundamentale, care stau la baza marelui program al suferințelor noastre existențiale, merită să fie enumerate tot aici: Ce încercăm să dovedim prin suferința noastră, care ne-a transformat în victime inconștiente ale vieții? Că viața este un calvar? Că trăim într-o lume lipsită de speranță? Că nu este vina noastră? Că iubirea nu este de găsit? Că fericirea este imposibilă? Ce încercăm să justificăm? Ce preț suntem dispuși să plătim pentru a „avea dreptate”? (verbul a avea)

Pe măsură ce reflectăm mai profund asupra acestor întrebări, cu ajutorul conștiinței de sine putem recunoaște că nu se poate ca viața să nu aibă nici un sens, că trebuie să existe un rost sau un scop al ei și că ar trebui să sondăm puțin în adâncurile ființei noastre pentru a afla ceva mai mult despre noi înșine. Iar pe măsură ce vom putea renunța la suferința noastră – căci vom constata, încet, încet că e absurdă – vom putea renunța și la sentimentele iraționale, absurde, care întrețineau suferința prin mecanismele automate de gândire, de combatant într-o luptă la fel de absurdă. Pentru că, luptând în viață, nu lupti cu nimeni altcineva decât cu tine însuși. În acest context **tu fiind eu, iar eu sunt tu.** Împreună, interconectați prin gând, suntem o singură ființă și suntem viața însăși.

Lupta pentru supraviețuire este dominată și întreținută de fricile care se hrănesc cu frici.

La baza tuturor fricilor se află un sistem de gândire parazită, alcătuit din credințe oarbe, convingeri rigide, limitative care au creat tiparele automate de gândire și comportament: de atac, apărare, evitare, până la evadarea în dependențe de tot felul, în bolile fizice și psihice –

Respect pentru oameni și cărți

despre care azi știm că nu sunt altceva decât boli ale spiritului nostru ca umanitate.

Trecând prin paradigma veche de gândire a supraviețuirii, care a fost doar o etapă a evoluției noastre ca specie umană, aceasta s-a dovedit a fi una a urii de Sine inconștiente, a dezbinării noastre datorate ignoranței. De aceea, în prezentul acesta istoric, în mileniul al treilea, am ajuns să constatăm perplecși – privind lucrurile dintr-o perspectivă mai înaltă – că suntem, din punctul de vedere al evoluției noastre ca umanitate, cea mai primitivă specie creată de Dumnezeu pe pământ. Cruzimea omului, ca ființă dotată, cum spuneam, cu un element în plus față de animale – liberul arbitru (gândul/energia vieții) – a depășit orice închipuire prin actele, faptele de care a dat și dă dovadă în continuare. Omul – și mi-e rușine s-o spun, pentru că fac parte din aceeași specie – a demonstrat că poate distruge, poate ucide prin schingiure și tortură, alte vieți, alte ființe lipsite de apărare, doar pentru propria plăcere sadică, pentru a-și satisface lăcomia, dorințele nemăsurate de putere asupra celorlalți, plăcerea de a domina, de a poseda, de a controla, de a supune, de a-l exploata pe celălalt, pe cel lipsit de șanse egale de supraviețuire. Asistăm neputincioși la dezumanizarea noastră ca specie, amorțiți, anesteziați, permanent înfricoșați de stimulii negativi produși și alimentați de fricile iraționale și inconștienta noastră.

Cu alte cuvinte, nu mai putem trăi așa cum trăiam în urmă cu 200 de ani, educați și convinși în paradigma darwinistă, conform căreia doar cel puternic are șanse de supraviețuire.

Suferința existențială – lipsa de sens, de repere morale, etice și estetice, lipsa de demnitate umană (starea de sclavie prin autovictimizare) înseamnă astăzi doar ignoranța noastră, a tuturor. Modul în care gândim este – s-a dovedit – falimentar, distructiv. Ne autodevorăm consumând ca termita tot ce ne oferă o piață de consum lăcomă de profit material, îndreptată împotriva omului și a sănătății lui. Ne autodistrugem planeta sufocând-o cu gunoaiile noastre umane, produse, de asemenea, de o economie de consum care ne-a subjugat, ne-a furat viețile și ne-a luat mințile ca specie. Iar noi continuăm să ne luptăm între noi pentru supraviețuire, pentru supremație, pentru control, pentru putere, pentru faimă, pentru celebritate, pentru posesiuni materiale care frizează absurdul, ridicolul. Însă modul acesta de a supraviețui vorbește de la sine despre inconștientă, cruzime și lăcomie. Dăm dovadă astfel, de o gândire rudimentară, primitivă, pentru acest secol – un secol care se dezvăluie a fi unul al spiritului umanității noastre, al civilizației ajunse într-un punct critic. Acest prag critic al evoluției noastre presupune ca urgență un salt în conștiința universală spre împăcare, colaborare, cooperare, compasiune și bunătate sufletească. Toate acestea sunt calități cu adevărat umane, de aceea fiecare avem datoria de a reînvăța să trăim împreună cu celălalt. Pentru că doar împreună și nu dezbinați de frici, putem să ne salvăm de la autodistrugere.

Omenirea ar trebui să dea dovadă de umanism, de bunătate umană, de iubire și compasiune față de Sine, dar omenirea suntem noi. Noi toți, cele 7 miliarde de suflete, suntem o singură ființă, iar astăzi așa cum arătăm,

Respect pentru oameni și cărți

măcinați de ură, dezbinați de credințe religioase dogmatice, de politicile economice distructive, suntem doar o conștiință colectivă primitivă, căci ne aflăm la un nivel extrem de scăzut de conștientizare a realității așa cum este. La o privire mai atentă putem constata că fiecare suntem parte a acestui întreg, fiind interconecți la aceeași sursă de energie, viața însăși. A deveni conștienți de acest fapt reprezintă pentru fiecare un salt în conștiința personală, un element în plus benefic pentru a deveni responsabili de propria viață și de viața însăși.

A sosit momentul pentru o resetare a noastră, a fiecăruia ca parte componentă a întregului, de a ieși la lumină din închisoarea propriei minți, de a ne elibera din capcanele unei gândiri înguste, individualiste, acum depășită. Procesul de autocunoaștere ca Sine conștient de propria putere a gândului său se face printr-o destructurare pas cu pas a egoului – acea construcție mentală rigidă, alienată, care conține sistemele de credință proprii.

Această construcție mentală numită ego individualist este, practic, decuplată de sursa comună a vieții, de realitatea concretă. Ego-ul decuplat de **Sinele total** – sursa energiei vieții - este alcătuit din programe mentale care rulează automat aceleași date învechite, aflate într-o bază de date veche de mii de ani: credințele noastre, în prezent depășite, cele de separare și dezbinare prin luptă pentru supraviețuire. Softul acestui program a fost construit inițial de societatea capitalistă, însă a fost „desăvârșit” în mod diabolic de cea a consumului și a lăcomiei după profit material. Inițial „softul” fusese proiectat să funcționeze automat în lupta pentru

supraviețuire, ca scop final, conform cu paradigma de gândire darwinistă.

Competiția în lupta pentru supraviețuire fiind instrumentul de bază al gândirii, folosit ca armă în lupta pentru viață. Iar principiul (i) moral al competiției era (din păcate mai este) exprimat prin sloganul „scopul scuză mijloacele”.

Astăzi putem vedea cu ochiul liber, dacă devenim lucizi și responsabili co-autori al tristului adevăr universal, că lupta a mers prea departe, a degenerat în războaie, foamete, boală și moarte, suferință, deumanizare.

Consider că nu mai putem asista neputincioși la degradarea noastră ca umanitate, continuând să ne considerăm victime ale sistemului, ori pur și simplu de a privi în continuare, comod, în fotoliile noastre, știrile la televizor, de a rămâne nepăsători, ca și cum nu e treaba noastră. Sigur că nu noi singuri (fiecare de unul singur) putem salva lumea. Treaba noastră este să ne salvăm pe noi înșine printr-o cunoaștere de sine adecvată prezentului, printr-o reformă a sistemului personal de gândire, pentru a elimina, una câte una, fricile care ne controlează viața. Pentru că acest sistem distructiv (falimentar) se alimentează cu fricile noastre. Se hrănește din fricile și din ura noastră de sine inconștientă proiectată în afara noastră și astfel, iată, ne ducem cu toții la fund, absorbiți de o gaură neagră: **ignoranța și inconștiența noastră.**

Ajută-mă să schimbăm lumea

„Ajută-mă să schimbăm lumea” fiind împreună o familie universală – acesta trebuie să fie principiul fundamental al vieții și sloganul moralității fiecăruia dintre noi pentru schimbare.

Fiecare ființă care devine conștientă de propria conștiință de sine, poate participa la schimbarea de paradigmă a lumii, iar prin contribuția sa, cu adevărat umană, ar putea să dea un sens propriei existențe. Căci prin cunoaștere de sine, ființa umană va afla că este o esență divină, că este capabilă de iubire, și astfel va reuși să dea dovadă de bunătate umană prin propria-i conștiință ca spirit divin.

Pe lângă acel element în plus față de animale – sufletul – cu care ființa umană a fost dotată de Dumnezeu pe pământ – și anume, liberul arbitru – omul trebuie să devină conștient de propria sa conștiință de sine. De valoarea sa umană, de puterea sa interioară de autovindecare care i-a fost, de asemenea, dăruită la naștere. Omul este conștiința de a fi un spirit liber să fie fericit, responsabil de propria viață. Prin naștere i-a fost dăruită o viață care trebuie protejată, prin libertatea de a alege; de această dată, omul poate, prin puterea conștiinței de sine, să aleagă schimbarea.

În acest prezent crucial al destinului nostru comun, omul poate să aleagă o schimbare profundă, printr-o reformare a gândirii prin cunoașterea de sine a propriei valori umane, a unicității lui, pentru a da un sens vieții. Pentru că viața însăși trebuie celebrată ca **bucuria de a fi în lume.**

Iar astfel, prin sine și împreună cu Sinele totalității noastre – ca sursă de viață – lumea sa va putea fi schimbată. Lumea este ceea ce creăm prin gândurile noastre, de aceea este necesar să devenim conștienți de propriile gânduri. Gândurile noastre împreună creează realitatea noastră cu totul.

Noi împreună am creat această lume. Însă a venit momentul s-o recreăm prin noi înșine.

În paginile acestei cărți, care sunt (din nou) note de jurnal pe care le dăruiesc semenilor în semn de prețuire, veți recunoaște aceste idei care stau la baza procesului meu de autovindecare spirituală continuă prin cunoaștere de sine, iubire de Sine – ca sursă și resursă de viață și, bineînțeles, **iertare.**

Prin conștiința libertății de a fi ca ființă de lumină omul își poate recunoaște propriile greșeli produse de gândurile sale automate. Onestitatea față de sine este cheia care deschide poarta spre autovindecare printr-o cunoaștere de sine adecvată. **Iertarea de Sine îl eliberează pe cel care iartă și-i permite să se schimbe.**

Personal mi-am dorit dintotdeauna să fiu un om bun. Am simțit această dorință în inima mea de când mă știu, însă am conștientizat-o ca motivație/dorință prima oară la vârsta de 14 ani, într-un moment în care m-am întrebat de ce sunt în viață; care este scopul vieții mele, de vreme ce oamenii se nasc, iar apoi mor, acesta fiind singurul lucru cert care urma să mi se întâmple și mie.

În acele vremuri lumea în care mă născusem trăia cu totul diferit de cea de azi – fiind guvernată de cu totul alte frici decât cele existente în prezent. Lumea în care mă